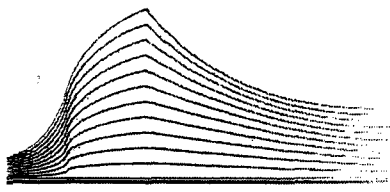

Datum van inontvangstneming : 15/12/2015

PM

COURZA GRENSE
Luxembourg

Entrée 09 NOV. 2015

2022
C-580/15-1

Repertoriumnummer 2015/1371
Datum van uitspraak 28/10/2015
Rolnummer 14/4279/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de ontvanger

**Rechtbank van eerste aanleg
West-Vlaanderen,
afdeling Brugge,
sectie burgerlijke rechtbank**

Vonnis

vierde kamer (B4)

Aangeboden op
Niet te registreren

Ingeschreven in het register van het
Hof van Justitie onder nr. 1.005.328

Luxemburg 11. 11. 2015 De Griffier,
voor deze

Fax/E-mail: _____
Maria Manuela Ferreira

Neergelegd op: 09.11.2015 Hoofdadministrateur

VON – BR

Voornoemde Rechtbank heeft het hierna volgend vonnis verleend in de zaak:

1. De heer VAN DER WEEGEN Johannes, gepensioneerde, en
  2. mevrouw POT Anna, gepensioneerde,
- beiden wonende te 8000 BRUGGE, Sint Walburgastraat 14,

eisers

voor wie is opgetreden Meester Hendrickx Chantal, advocaat met kantoor te 1180 Brussel, Edith Cavellstraat 66,

TEGEN

de BELGISCHE STAAT, Federale Overheidsdienst Financiën, in de persoon van de Gewestelijk Directeur der directe belastingen te Brugge, met kantoren te 8000 BRUGGE, G. Vincke Dujardinstraat 4,

verweerder

voor wie is opgetreden de heer Schillewaert Luc, adviseur bij een fiscaal bestuur.

I. RECHTSPLEGING

Gelet op de bezwaarschriften de dato 14 januari 2014 ingediend door eisers betreffende de aanslagjaren 2010, 2011, 2012 en 2013.

Gelet op de beslissing van 22 september 2014 genomen door de ambtenaar gedelegeerd door de adviseur-gewestelijke directeur van de directe belastingen te Brugge waardoor de bezwaarschriften gedeeltelijk gegrond werden verklaard en voor het overige afgewezen.

Gelet op het fiscaal verzoekschrift gedeponerd ter griffie dezer rechtbank op 19 december 2014.

De rechtbank nam kennis van het dossier der rechtspleging en van het door partijen gedeponerde bundels.

Partijen werden gehoord in hun middelen ter openbare terechtzitting van 30 september 2015.

Artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. BIJZONDERSTE GEGEVENS DER ZAAK

2.1. Onderhavige betwisting betreft de aanslagen in de personenbelasting gevestigd in hoofde van eisers voor aanslagjaar 2010 onder kohierartikel 737.808.665n voor aanslagjaar 2011 onder kohierartikel 737.808.535, voor aanslagjaar 2012 onder kohierartikel 737.801.833 en voor aanslagjaar 2013 onder kohierartikel 738.041.751, gemeente Brugge.

Bij bericht van wijziging van aangifte van 25 september 2013 wordt voor het aanslagjaar 2010 de uit Nederland afkomstige stortingen van de stichting pensioenfonds IBM Nederland belastbaar gesteld in België als pensioen en worden voor de aanslagjaren 2011 en 2012 de stortingen van de stichting pensioenfonds IBM Nederland belastbaar gesteld in België als pensioen.

Partijen zijn het eens dat gezien eerste eiser Belgische rijksinwoner is, de heffingsbevoegdheid over de uitkeringen die eerste eiser – die van 1 maart 1971 tot en met 31 december 1997 tewerk gesteld was bij I.B.M. Nederland en per 1 januari 1998 vervroegd met pensioen is gegaan – in 2009, 2010, 2011 en 2012 ontvangen heeft van de stichting van pensioenfonds IBM Nederland, toekomt aan België.

Betreffende het aanslagjaar 2013 bevat het kohierartikel 738.041.751 geen inkomsten van de Stichting Pensioenfonds IBM Nederland.

Er werd voor de aanslagjaren 2011, 2012 en 2013 geen vrijstelling verleend op de buitenlandse roerende inkomsten.

Ondanks het niet-akkoord van eisers de dato 5 november 2013 werden de kwestieuze supplementaire aanslagen gevestigd conform het bericht van wijziging.

Op 14 januari 2014 dienden eisers bezwaarschriften in, die bij directoriale beslissing van 22 september 2014 gedeeltelijk gegrond werden verklaard en voor het overige afgewezen als ongegrond.

2.2. Eisers vragen:

“Het verzoekschrift toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Derhalve,

De betwiste aanvullende aanslag in de personenbelasting met betrekking tot aanslagjaar 2010 (inkomsten 2009) onder kohierartikel 737.808.665 te vernietigen.

En

De betwiste aanvullende aanslag in de personenbelasting met betrekking tot aanslagjaar 2011 (inkomsten 2010) onder kohierartikel 737.801.833 en mbt aanslagjaar 2013 (inkomsten 2012) onder kohierartikel 738.041.721 te ontheffen in de mate dat de periodieke uitkeringen die eiser ontvangt van de Stichting Pensioenfonds IBM Nederland slechts belastbaar zijn ten belope van het bevattend

roerend inkomen, forfaitair vastgesteld op 3% van het prijsgegeven kapitaal alsmede in de mate dat interesten die eisers hebben genoten op hun buitenlandse spaardeposito's de vrijstelling moeten genieten voorzien in artikel 21, 5° WIB 1992.

In ondergeschikte orde, verzoeken eisers de Rechtbank aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen die als volgt kan luiden:

“Schendt artikel 21, 5° WIB 1992, zoals het is gewijzigd door artikel 170 Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen, de bepalingen van artikelen 56 en 63 VWEU alsmede de artikel 36 en 40 van de EER-overeenkomst aangezien de kwestieuze bepaling, hoewel ze zonder onderscheid geldt voor binnen- en buitenlandse dienstverrichters, vereist dat voldaan wordt aan voorwaarden die analoog zijn aan deze opgenomen in artikel 2 KB/WIB 1992 die de facto eigen zijn aan de Belgische markt en buitenlandse dienstverrichters bijgevolg ernstig belemmert hun diensten aan te bieden binnen België?”

De terugbetaling te bevelen door de Belgische fiscale administratie van de aldus ontheven belastingen.

Het bedrag te verhogen met moratoriuminteresten overeenkomstig artikel 418 WIB 1992.

Verweerder te veroordelen in alle kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding te bepalen op 5.500,00 euro.”

2.3. Verweerder vraagt:

- *“De vordering toelaatbaar maar slechts deels gegrond te verklaren in de mate dat de aanslag in de personenbelasting met betrekking tot aanslagjaar 2010 (inkomsten 2009) onder kohierartikel 737.808.665, m.b.t. aanslagjaar 2011 (inkomsten 2010) onder kohierartikel 738.801.833 te ontheffen in de mate dat de periodieke uitkeringen die eerste eiser ontvangt van de Stichting Pensioenfonds IBM Nederland slechts belastbaar zijn ten belope van het bevattend roerend inkomen, forfaitair vastgesteld op 3% van het prijsgegevens kapitaal.*
- *Eisers te veroordelen tot de kosten.”*

III. BEOORDELING

3.1. nopens de ontvankelijkheid

Verweerder werpt geen middelen op die tot de onontvankelijkheid van de vordering kunnen leiden.

Nu de rechtbank evenmin middelen van onontvankelijkheid, die hij ambtshalve zou dienen op te werpen, ontwaart, is de vordering ontvankelijk.

3.2. nopens de grond

3.2.1. nopens artikel 358 § 1, 2° WIB 1992 (aanslagjaar 2010)

Eisers laten gelden dat de aanslag betreffende het aanslagjaar 2010 door de fiscale administratie laattijdig werd gevestigd en met nietigheid behept is.

Artikel 358 § 1, 2° luidt:

“De belasting of de aanvullende belasting mag worden gevestigd, zelfs nadat de in artikel 354 bedoelde termijn is verstreken in geval: (...) § 2 een controle of een onderzoek door de bevoegde autoriteiten van een land, waarmee België een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting heeft gesloten, in verband met een belasting waarop die overeenkomst van toepassing is, uitwijst dat belastbare inkomsten in België niet werden aangegeven in de loop van één der vijf jaren voor het jaar waarin de resultaten van die controle of dat onderzoek ter kennis van de Belgische administratie werden gebracht. (...)

§ 3 In het geval bedoeld in § 1, 2° moet de belasting of de aanvullende belasting worden gevestigd binnen de vierentwintig maanden te rekenen vanaf de datum waarop de Belgische administratie kennis draagt van de resultaten van de controle of het onderzoek bedoeld in § 1, 2°.”

In casu hebben eisers bij hun tijdig ingediende aangifte in de personenbelasting over de inkomsten van het jaar 2009 een schrijven uitgaande van hun Nederlandse belastingconsulent waarin werd gemeld dat eerste eiser pensioeninkomsten uit Nederland genoot doch dat deze op grond van het “non bis in idem”-principe niet belastbaar waren in België en om die reden niet opgenomen werden in de aangifte, gevoegd (stuk 1/2 bis administratief dossier).

Er kan slechts gebruik gemaakt van de buitengewone aanslatermijn zoals bepaald door artikel 358 § 1, 2° WIB 1992 wanneer de vaststelling van niet-aangegeven inkomsten enkel kon worden gemaakt op basis van informatie die ontvangen werd van de buitenlandse belastingdienst.

Eisers tonen aan dat de kwestieuze informatie reeds bekend was bij de Belgische administratie ingevolge de bij hun aangifte gevoegde verklaring van hun Nederlandse belastingconsulent (stuk 1/2 bis administratief dossier).

De rechtbank stelt dan ook vast dat de informatie vanuit het buitenland geen meerwaarde heeft geleverd, waardoor er geen toepassing kon zijn van artikel 358 WIB 1992 (zie ook *rb. Namen 2 maart 2011, nr. 08/1998/A, RGCF 2011, afl. 4, 315*).

De administratie had niet moeten wachten op de informatie vanuit het buitenland om tijdig een aanslag te vestigen.

Bijgevolg dient deze aanslag (aanslagjaar 2010) vernietigd te worden wegens verjaring.

3.2.2. nopens de wijze van belastbaarheid van de inkomsten uit het pensioenfonds IBM Nederland

De rechtbank stelt vast dat de verweerder akkoord gaat met de belastbaarheid als roerend inkomen a rato van 3 % van het prijsgegevens kapitaal overeenkomstig artikelen 17, § 1, 4° en 20 WIB 1992.

Verweerder benadrukt in de door hem geredigeerde conclusie dienaangaande dat de stichting pensioenfonds IBM Nederland het prijsgegeven kapitaal heeft vastgesteld op 430.119,00 euro wat

betekent dat het (belastbaar) bevattend roerend inkomen gelijk is aan $3\% \times 430.119,00 \text{ euro} = 12.903,57 \text{ euro}$.

3.2.3. nopens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Eisers stellen dat de fiscale administratie de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden heeft daar de administratie op een willekeurige wijze haar houding gewijzigd heeft en plots geoordeeld heeft dat de periodieke uitkeringen van het IBM pensioenfonds progressief belastbaar zijn.

De beginselen van behoorlijk bestuur, die het recht op rechtszekerheid inhouden, dringen zich op aan het fiscaal bestuur.

Het recht op rechtszekerheid houdt niet in dat de fiscale administratie een vroeger aangehouden standpunt niet zou kunnen herzien, rekening houdende met de wetgeving en de gevestigde rechtspraak, zoals in casu de tussengekomen arresten van het Hof van Beroep te Antwerpen waarin het eerdere standpunt van verweerder verworpen is geworden.

Uit niets blijkt dat de kwestieuze aanslagen lichtzinnig gevestigd werden.

Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel werden niet geschonden.

3.2.4. nopens artikel 21, 5° WIB 1992

Eisers laten gelden dat zij voor de bestreden aanslagjaren (2011, 2012 en 2013) recht hebben op de vrijstelling van de intresten op hun buitenlandse spaardeposito's overeenkomstig artikel 21, 5° WIB 1992.

Volgens verweerder hebben eisers geen recht op vrijstelling van de intresten op hun buitenlandse spaardeposito's overeenkomstig artikel 21, 5° WIB 1992 daar zij falen in hun bewijslast.

Artikel 21, 5° WIB 1992 zoals van toepassing in aanslagjaar 2010 luidt:

"De inkomsten van roerende goederen en kapitalen omvatten niet:

[...]

5° de eerste schijf van 1.730,00 € (basisbedrag: 1.250,00 €) per jaar van de inkomsten uit spaardeposito's die zonder overeengekomen vaste termijn of opzeggingstermijn zijn ontvangen door de in België gevestigde kredietinstellingen die vallen onder de wet van 22 maart 1993 op het statuut van en het toezicht op de kredietinstellingen, met dien verstande dat:

- *deze deposito's bovendien moeten voldoen aan de vereisten die de Koning stelt op advies van de Nationale Bank van België en de Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen, ieder voor wat zijn bevoegdheden betreft, wat betref de munt waarin deze deposito's luiden en de voorwaarden en wijze van terugneming en opneming, evenals wat betreft de structuur en het niveau en de wijze van berekening van de vergoeding ervan.*

- *als de opzeggingstermijn in de zin van deze bepalingen niet worden beschouwd de termijnen die slechts een waarborg zijn die de depositaris voor zich heeft bedongen.*"

In arrest d.d. 6 juni 2013 heeft het Europees Hof van Justitie geoordeeld dat deze bepaling een schending uitmaakt van artikel 56 VWEU en artikel 36 van Het Verdrag betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992.

Bij artikel 170 van de wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen (B.S., 7 mei 2014) werd artikel 21, 5° WIB 1992 als volgt gewijzigd:

"De inkomsten van roerende goederen en kapitalen omvatten niet:

[...]

5° de eerste schijf van 1.250,00 € (niet-geïndexeerd bedrag) per jaar van de inkomsten uit ontvangen spaardeposito's die zonder overeengekomen vaste termijn of opzeggingstermijn zijn ontvangen door de in artikel 56, § 2, 2°, 2a bedoelde kredietinstellingen,

Met dien verstande dat:

- *deze deposito's bovendien moeten voldoen aan de vereisten die de Koning stelt op advies van de Nationale Bank van België en de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten, ieder wat zijn bevoegdheden betreft, wat de munt betreft waarin deze deposito's luiden en de voorwaarden en wijze van terugneming en opnemng, evenals wat de structuur, het niveau en de wijze van berekening van de vergoeding ervan betreft, of, voor de deposito's die zijn ontvangen door kredietinstellingen die in een andere Lid-Staat van de Europese Economische Ruimte zijn gevestigd, deze deposito's aan analoge vereisten moeten voldoen zoals vastgesteld door de gelijkwaardige bevoegde overheidsinstanties van de ander Lid-Staat.*
- *als de opzeggingstermijn in de zin van deze bepaling niet worden beschouwd de termijnen die slechts een waarborg zijn die de depositaris voor zich heeft bedongen."*

Volgens verweerder komt België door de wijzigingen aangebracht aan artikel 21, 5° WIB 1992 de verplichtingen die op hem rusten krachtens artikel 56 VWEU en artikel 36 van het verdrag betreffende de Europese Economische Ruimte na.

Gelet op de nauwkeurige en talrijke omschreven en gestaafde argumenten dienaangaande ontwikkeld in conclusie twijfelt de rechtbank aan de interpretatie van de geciteerde aangepaste tekst van artikel 21, 5° WIB 1992, die noodzakelijk is om te oordelen over de eisen van eisers.

Dienaangaande stellen eisers dat de Belgische wetgever de "Belgische" voorwaarden blijft opleggen aan buitenlandse kredietinstellingen en verwijst dienaangaande naar de Memorie van Toelichting waarin gesteld wordt:

"Dat de voorwaarden 'analoog' moeten zijn, wil om te beginnen zeggen dat de spaarboekjes aan dezelfde voorwaarden onderworpen moeten zijn als de basisvoorwaarden die in artikel 21, 5° WIB 1992 vermeld zijn."

En naar de Circulaire nr. AAFisc. 22/2014 (Ci. RH. 231/633.479) d.d. 12 juni 2014 luidens dewelke dit betekent dat aan de vereisten zoals opgelegd door artikel 2 KB/WIB 1992 moet worden voldaan.

Eisers zijn de mening toegedaan dat het gunstregime voor intresten op spaardeposito's de facto opnieuw beperkt wordt tot Belgische kredietinstellingen door het opleggen der voorwaarden (*D. Nguyen en N. Bammens in Fisc. Act. 2014, 8/6 e B. De Cok en K. Van Duyse in fiscoloog afl. 1344, 4*).

Eisers verwijzen naar het arrest C-175/88 inzake Biekl d.d. 8 mei 1990 van het Hof van Justitie waarin werd geoordeeld:

“dat de regels omtrent gelijkheid van belastingbehandeling, zowel in het Verdrag als in artikel 7 Verordening nr. 1612/68, niet alleen de zichtbare discriminaties op grond van nationaliteit verbieden maar ook alle verkapte vormen van discriminatie die door toepassing van andere onderscheidingscriteria in feit tot hetzelfde resultaat leiden.”

En naar het arrest C-118/96 inzake Safir d.d. 28 april 1998 waarin het Hof van Justitie onder meer beslist:

“Ofschoon die verplichtingen als zodanig niet in strijd met het gemeenschapsrecht kunnen worden geacht, moet worden vastgesteld dat zij, gevoegd bij de noodzaak om een gecentraliseerde procedure te volgen, de betrokkenen ervan kunnen weerhouden om kapitaalverzekeringen bij niet in Zweden gevestigde verzekeringsmaatschappijen af te sluiten; zij hoeven immers geen bijzondere stappen te ondernemen indien zij die verzekeringen aangaan bij in Zweden gevestigde verzekeringsmaatschappijen, daar de belasting in dat geval van de verzekeringsmaatschappij wordt geheven.

[...]

28. *In de derde plaats, wanneer de verzekeringsnemer die een verzekering bij een niet in Zweden gevestigde verzekeringsmaatschappij heeft afgesloten, om vrijstelling of vermindering van de premiebelasting verzoekt, verlangt Skattenmyndigheten nauwkeurige informatie over de inkomstenbelasting waarvan die maatschappij is onderworpen, tenzij dit orgaan reeds over die informatie beschikt. Zoals verzoekster heeft betoogt, is een dergelijke vereiste bijzonder zwaar voor de verzekeringsnemer. Het kan ook de verzekeringsmaatschappijen die nog niet op de Zweedse markt actief zijn ervan weerhouden aldaar hun diensten aan te bieden, voor zover het betekent dat deze verzekeringsmaatschappijen aan hun potentiële klanten nauwkeurige informatie verstrekken over de belastingregeling waaraan deze maatschappijen in een andere lidstaat zijn onderworpen.*

[...]

30. *In die omstandigheden bevat een wettelijke regeling zoals die in het hoofdgeding aan de orde is, een reeks elementen die de verzekeringnemer ervan kunnen weerhouden, kapitaalverzekeringen bij niet in Zweden gevestigde maatschappijen af te sluiten, en de verzekeringsmaatschappijen, hun diensten op de Zweedse markt aan te bieden.”*

En besluit hieruit dat het Hof van Justitie van oordeel is dat dergelijke belastingregelingen, waarachter een amper verholen aanzetting schuilt van Zweedse verzekeringsnemers om hun overeenkomst veeleer af te sluiten bij een Zweedse verzekeraar, verboden zijn als een belemmerende maatregel met onderscheid.

Ook verwijzen eisers naar het arrest De Coster v. College van burgemeester en schepenen van Watermaal-Bosvoorde (HvJ, arrest C-17/00 d.d. 29 november 2001), waarin gestatueerd is geworden: *“Volgens 's Hof's rechtspraak verlangt artikel 49 EU (nu 56 VWEU) van het Verdrag verder niet alleen de afschaffing van iedere discriminatie van de in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter op grond van diens nationaliteit, maar tevens de opheffing van iedere beperking, ook indien deze zonder onderscheid geldt voor binnenlandse dienstverrichters en dienstverrichters uit andere lidstaten, wanneer deze de werkzaamheden van een dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd en aldaar gelijksoortige diensten verricht, verbiedt of meer belemmert (verwijzing naar arresten-Säger C-76/90 en Vander Elst, C-43/93). Bovendien heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 49 van het Verdrag (thans 56 VWEU) zich verzet tegen de toepassing van iedere nationale regeling die ertoe leidt*

dat het verrichten van diensten tussen staten moeilijker wordt dan het verrichten van diensten tussen staten moeilijker wordt dan het verrichten van diensten binnen een lidstaat (verwijzing naar arresten Commissie/Frankrijk, C-381/93 en Safir)."

Eisers besluiten uit het voorgaande dat de gewijzigde bepaling van artikel 21, 5° WIB 1992 in strijd met artikel 56 VWEU en artikel 36 van het Verdrag betreffende de Europese Economische Ruimte van 2 mei 1992 kan worden bevonden doordat de Belgische ingezetenen als gevolg van deze regeling ervan worden afgehouden voor het beheer van hun spaarrekeningen een beroep te doen op de dienstverlening van banken die zijn gevestigd in andere lidstaten van de Unie en in de staten die partij bij de EER-overeenkomst zijn.

De rechtbank meent dat het aangewezen is volgens prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

"Schendt artikel 21, 5° WIB 1992, zoals het is gewijzigd door artikel 170 Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen, de bepalingen van artikelen 56 en 63 VWEU alsmede de artikelen 36 en 40 van de EER-overeenkomst aangezien de kwestieuze bepaling, hoewel ze zonder onderscheid geldt voor binnen- en buitenlandse dienstverrichter, vereist dat voldaan wordt aan voorwaarden die analoog zijn aan deze opgenomen in artikel KB/WIB 1992 die de facto eigen zijn aan de Belgische markt en buitenlandse dienstverrichters bijgevolg ernstig belemmert hun diensten aan te bieden binnen België?"

OM DEZE REDENEN,

De Rechtbank,

Wijzende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Alle verder middelen van partijen verwerpende als niet terzake dienend.

Verklaart de fiscale vordering van eisers ontvankelijk en gegrond in volgende mate.

Vernietigt de in hoofde van eisers gevestigde bestreden aanslag in de personenbelasting voor het aanslagjaar 2010 onder kohierartikel 737.808.665, gemeente Brugge.

Ontheft de in hoofde van eisers gevestigde bestreden aanslagen in de personenbelasting met betrekking tot aanslagjaar 2011 (inkomsten 2010) onder kohierartikel 738.806.535, m.b.t. aanslagjaar 2012 (inkomsten 2011) onder kohierartikel 738.801.833 en m.b.t. aanslagjaar 2013 (inkomsten 2012) onder kohierartikel 738.041.721 in de mate dat de periodieke uitkeringen die eerste eiser ontvangt van de Stichting Pensioenfonds IBM Nederland slechts belastbaar zijn ten belope van het bevattend roerend inkomen, forfaitair vastgesteld op 3% van het prijsgegeven kapitaal.

Beveelt de terugbetaling door de Belgische Staat van de aldus ontheven belastingen vermeerderd met de moratoriumintresten conform artikel 418 WIB 1992.

Stelt alvorens verder ten gronde recht te doen, betreffende de toepassing van artikel 21, 5° WIB 1992 volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Schendt artikel 21, 5° WIB 1992, zoals het is gewijzigd door artikel 170 Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen, de bepalingen van artikelen 56 en 63 VWEU alsmede de artikelen 36 en 40 van de EER-overeenkomst aangezien de kwestieuze bepaling, hoewel ze zonder onderscheid geldt voor binnen- en buitenlandse dienstverrichter, vereist dat voldaan wordt aan voorwaarden die analoog zijn aan deze opgenomen in artikel KB/WIB 1992 die de facto eigen zijn aan de Belgische markt en buitenlandse dienstverrichters bijgevolg ernstig belemmert hun diensten aan te bieden binnen België?”

De rechtbank verwijst in afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie de zaak naar de bijzondere rol en houdt de beslissing in verband met de kosten aan.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting in het gerechtshof te Brugge op woensdag achtentwintig oktober tweeduizend en vijftien.

Aanwezig zijn:

HOUTEKIER Anna, alleenrechtsprekend rechter;

LHOEST Nathalie, griffier.

N.LHOEST

A.HOUTEKIER